

プラセボはあなたに届く。

プラセボは、薬の一種で、効果はないが、患者の心理に作用する。この展覧会は、プラセボの歴史と現代医療における役割をテーマに、最新の研究成果や臨床試験の現状を展示する。また、患者の視点から見たプラセボの体験談も紹介する。

8 T/M 29 JULI
W 139
WARMOESSTRAAT 139
1012 JB AMSTERDAM

OPENING
7 JULI 21.00 UUR

OPENINGSTUDEIEN INSTALLATIE
12.00-18.00 UUR
MAANDAGS
GESLOTEN

YAMAHA
Heineken Beer

There is a physical process which is common to all human behavior.

First, after perceiving the subject which we act upon, we come to possess an image (achieved instantaneously either through intuition or experience) of the perceived subject.

At the same time, not only do we possess the image of the subject but also, to motivate our action, we possess the image of our action upon it as well. We carry out and simulate our actions according to such images, but we always perceive an unavoidable gap between our images and the result of our real action.

Man has always tried in various ways to subconsciously bridge this gap to maintain the meaning of experience, which is fundamental to us and requires continuity and repetitiveness of perception.

The placebo effect has disproved the preconceptions in the field of medicine by showing that the patient's body responds to doctor's words when taking the placebo. His words sink into the patient's subconsciousness which in turn affects his physical conditions.

The same effect could be seen in societies when myths were believed to be true facts.

Myths were believed to be absolute, and its words were not merely considered as its medium but inseparable to the myth itself. Therefore words were accepted into the subconsciousness as absolute values.

This has enabled man to bridge the gap between image and action in a way similar to the placebo effect. This was possible because myths provided man with complete stories that prescribed our images and perceptions which covered and erased the difference between the two. By filling the gap, man has forgotten the existence of the gap itself.

But now, the society has become something of relative value due to our objectivism, which is in fact individual subjectivism (our inclination towards absolute individual freedom), and myths, unlike medicine, have lost its value as well as its function in our society.

By losing our myths, we have also lost its placebo effect, and this has led us to search in vain for a substitute to fill the gap between image and action. In vain, because the placebo effect is only possible when one holds an absolute value in something other than oneself and establishes a strong bond of faith with it. This is not possible in a world where individual freedom is absolute.

Attempts have been made only to fail to fill the gap by creating new images by words, such as in literature (pseudo-myths which do not have the placebo effect) and in philosophy (which attempts to abstractively structure myths through one's subjectivity).

If the gap cannot be filled, the only evasive action would be to temporarily forget the difference, to place the mind in a state of paralysis and to act as if the gap didn't exist. (Such is another way to cover and erase the difference, but this would deprive us of our continuity and repetitiveness.)

Presently, the society demands various contrivances to continuously place the mind in a state of paralysis and to make us forget the difference between image and action, to the extent that such devices are ubiquitous in our daily lives and it has become an obsessive habit for us to use them.

It can be said that the loss of the placebo effect has necessitated us to use such life-sustaining-equipment-like devices.

If this was the price paid to achieve individual subjectivism under the name of objectivism, it is impossible to recover the placebo effect without abandoning it and we may end our whole lives surrendering ourselves to such life-support systems.

Er bestaat een fysiek proces dat geldt voor al het menselijke gedrag.

We richten ons op een subject, nemen dit waar en onmiddellijk vormen we ons - door intuïtie of door ervaring - een beeld. Tegelijkertijd komen we tot een beeld omtrent het proces van de subject-beeldvorming (dit ter motivatie van ons handelen). Ons doen en laten wordt geïnformeerd en uitgevoerd volgens zulke beelden maar altijd nemen we een onvermijdelijke kloof waar tussen onze beelden en daadwerkelijke handelen.

De mens heeft altijd geprobeerd deze kloof - onderbewust - op verschillende manieren te overbruggen. Zo behoudt hij het fundamentele fysiek proces van ervaren en handelen waarvoor gewaarwording en herhaling nodig zijn.

In de medische wereld heeft het placebo-effect aangetoond dat waarnemingen werfeld worden. Het lichaam van de patient die een placebo toegediend krijgt, reageert op de woorden van de arts. Deze woorden verinken in het onderbewuste van de patient en beïnvloeden zijn fysieke conditie. Hetzelfde effect nemen we waar in de samenleving toen mythen voor feiten aangenomen werden.

Men beschouwde mythen als zijnde absoluut; hun woorden waren én medium én onlosmakelijk met de mythen verbonden en zodoende door het onderbewuste geaccepteerd als absolute waarden. Door de mythen beschikte de mens over complete verhalen die zijn beelden en waarnemingen voorschreven maar tevens het verschil daartussen bedekte en uitwiste. Met het dichten van de kloof heeft de mens het feitlijke bestaan ervan vergeten.

Heden ten dage is de samenleving veranderd tot een relatieve waarde - te wijten aan onze objectiviteit welke in weze individuele subjectiviteit is (onze neiging tot absolute vrijheid) - waarin mythen, anders dan de geneeskunde, hun waarden en functies verloren hebben. Met het verlies van de mythen reaktten we ook hun placebo-effect kwijt; dit leidde tot een tevergeefs zoeken naar een substitoot op de kloof tussen beeld en handeling te dichten. Tevergeefs omdat het placebo-effect alleen mogelijk is wanneer men iets anders dan zichzelf als absolute waarde beschouwt en hiermee een sterke band van vertrouwen vestigt. In een wereld waar individuele vrijheid absoluut is, is zoiets onmogelijk.

Een van de mislukte pogingen is het creëren van nieuwe woorden; in de literatuur werden dit pseudo-mythen die niet het placebo-effect hadden en in de filosofie probeerde men de mythen objectief te structureren volgens hun subjectiviteit. Wanneer de kloof niet gedicht kan worden rest ons als enige mogelijkheid haar als ontijkende handeling te vergeten. Wij vergeten haar door onze eigen geest in een staat van verlamming te brengen en te doen alsof zij niet bestaat. De dood behoort ook tot de mogelijkheden maar beroofd ons van continuïteit en herhaling.

De geest in deze staat van verlamming te plaatsen vereist grote vindingrijkheid. In de huidige samenleving zijn listen alom tegenwoordig en het is voor ons een obsessieve gewoonte geworden, ze in het dagelijkse leven te gebruiken.

De prijs die we moeten betalen om het placebo-effect te herinneren is het loslaten van de individuele subjectiviteit (onder de noemer objectiviteit). Doen we dit niet dan zullen we ons voor de rest van ons leven over geven aan "life-support" systemen.